

[Axel Dam.]

man kan fra anden Side mene, at en saadan Mening er forrykt, men Folk skal ogsaa have Lov til at have forrykte Meninger, naar det ikke generer andre, og naar det kun angaar deres egen Samvittighed. Jeg vilde derfor ønske, at der kunde aabnes Udvej til, at man kunde begære sig strøget af Nævningelysten, hvis man er kommet ind paa den mod sit Ønske.

Ved en Lejlighed, hvor vi tidligere har behandlet disse Spørgsmaal, udtalte jeg den meget paradokse Tanke, som faldt en Del for Brystet, men som ogsaa vandt Tilslutning, i hvert Fald gennem private Tilkendegivelser fra forskellige, at Forholdet mellem juridiske Dommere og Nævningerne burde byttes fuldstændig om, idet jeg mener, at Juristerne har den største Sagskyndighed til at bedømme, om en Lovparagraf er overtraadt eller ej — der er saa meget dær, der kræver Saglighed —, medens Straftilmaalingen altid, ogsaa for Juristernes Vedkommende, i større eller mindre Grad maa hvile paa et Skøn — et Skøn inden for de Rammer, som selve Loven fastsætter. Derved vilde man jo ogsaa undgaa det, som er blevet fremhævet flere Gange, at Nævningerne frikender vitterligt skyldige af Frygt for den strenge Straf. Jeg hilser derfor med Glæde som et Skridt i Retning af det, jeg dengang udtalte Ønske om, at Lægfolk bliver medvirkende ved Straftilmaalingen, idet den borgerlige Retsopfattelse her netop kan give Udtryk for, hvorvidt det, som den dømte er skyldig i, maa anses for saa graverende, at det kræver en streng Straf, eller for noget saa forholdsvis undskyldeligt, at man kan ned sætte Straffen til et Minimum.

Hvad angaar Princippet Offentlighed, § 29, er det jo givet — det vil vel ingen benægte —, at der findes Omraader, hvor man netop for at redde Offentlighedsprincippet maa gøre et lille Brud paa det, men vi ønsker, at Bestemmelserne paa dette Omraade som paa alle andre skal være saa klare og tydelige og saa lidet skønmæssige som muligt. Jeg finder, at Udtrykket „uforholdsmæssig stor Lidelse“ er et saadant meget elastisk Begreb. Det er saare vanskeligt at afgøre, hvor stor Lidelsen er, og hvorvidt den er uforholdsmæssig, og jeg synes heller ikke, det er det, der bør være det afgørende. Det afgørende bør være, om det er en ubeføjet Krænkelse, man tilføjer vedkommendes Følelsesliv. Det ærede Medlem Hr. Pürschel brugte ogsaa et lignende Udtryk, „ufornøden“ eller „ubeføjet“. Jeg kunde tænke mig det ændret saaledes, at

der i Stedet for „uforholdsmæssig Lidelse“ kom til at staa „ubeføjet Krænkelse af Privatlivet“. Det ærede Medlem Hr. Pürschel pegede paa, at det her meget ofte drejer sig om Biomstændigheder, som ikke har med selve Forbrydelsen at gøre. Naar det f. Eks. er konstateret, at der har fundet Pengeafpresning Sted med Trusel om at røbe noget om vedkommendes Privatliv, og det, der skal røbes, er noget, der ikke er juridisk strafbart, er det ganske uforholdsmæssigt, at det kommer til Offentlighedens Kundskab, hvad det er, Pengeafpreseren har truet vedkommende med. Jeg tror, at det vilde være muligt ved en Ændring af Udtrykket i denne Retning at faa det skønmæssige begrænset.

Hvad endelig angaar Pressen, tror jeg, det vil være temmelig unyttigt at indføre den Bestemmelse, at den ikke maa være andet end refererende og ikke maa drøfte Skyldspørgsmaalet eller Sagens Udfald, for det skal Pressen meget vel vide at komme udenom, hvis den har Lyst til det. Selvfølgelig, man kalder refererende, kan jo bestaa i, at man fuldstændig nøjagtigt refererer visse Udtalelser, der er faldet fra en eller flere af Parterne, og lige saa omhyggeligt fortier visse andre Udtalelser, saaledes at et Referat, der intet som helst urigtigt indeholder, dog kan blive i allerhøjeste Grad misvisende, netop paa Grund af det Udvalg, man har gjort mellem, hvad man meddeler, og hvad man fortier. Jeg tror derfor ikke, at man kommer videre end til at stole paa og appellere til Pressens Hæderlighed i Almindelighed, selv i de Tilfælde, hvor man tvivler om dens Eksistens.

Aksel Larsen: Jeg skal kun knytte nogle Bemærkninger til de to Spørgsmaal i det foreliggende Lovforslag, der ogsaa har dannet Hovedgrundlaget for den hidtil førte Diskussion.

Selve Motiveringen for Forslaget om at lade Nævningerne medvirke ved Straftilmaalingen er af en saadan Art, at vi ikke kan tiltræde den. Den eneste Motivering, der gives, er faktisk den, at man ønsker at modvirke, at Nævningerne kender „ikke-skyldig“, ved at give dem Lejlighed til at deltage i Straftilmaalingen. Praktisk talt alle de konkrete Tilfælde, der hidtil har været anvendt i den offentlige Agitation mod Nævningerne, som efterhaanden er resulteret i dette Forslag, har været af en saadan Art, at Angrebene paa Nævningeinstitutionen har været uberettigede. Selv om dette synes at være Grundlaget for Lovforslagets Fremsettelse, betyder det naturligvis ikke,